

GENERALITAT VALENCIANA

Un somriure i sis mans creuades

Els tres consellers valencians afectats pels canvis compareixen amb el vicepresident, Víctor Campos, i el president Camps. González Pons somriu.

Qui plantarà els arbres? Qui llançarà a volar coloms? Qui s'envoltarà de xiquets, enmig del camp, per dir-los que cal respectar la natura?

Fins ara, cada migdia, cap a les 14.45 h, en un microespai anomenat "Medi Ambient", patrocinat per la Conselleria de Territori i Habitatge de la Generalitat Valenciana, en ple informatiu de Canal 9, tot just abans dels esports, el conseller Rafael Blasco, a ulls d'un nouvingut, semblava el fundador de Greenpeace.

En canvi, aquest nouvingut, si només atén la televisió autonòmica, encara no sabrà què és un pla d'actuació integrada (PAI). I això que n'hi ha centenars, de dalt a baix del País Valencià, i comporten centenars de milers d'habitatges.

El contrast entre les imatges bucòliques de Blasco i els reportatges crítics amb l'urbanisme valencià que en hora punta s'ha entestat a programar la televisió pública alemanya resulta pornogràfic. I, el que és pitjor encara, la sensació de caos urbanístic s'ha estès també entre bona part de la població valenciana. Tot just la que d'ací a un

Francesc Camps ha fet la segona remodelació del seu Govern, un "impuls potent" —en paraules seues— que només implica intercanvi de carteres. El zaplanisme n'ix indemne, per no dir reforçat.

any pintarà el Consell d'un color o d'un altre.

El president Camps ha requalificat el seu executiu quan ha rebut la llicència d'obres. Trenta hores d'abans d'anunciar els canvis era encimbellat per la cúpula del seu partit —Mariano Rajoy i Àngel Acebes— com a líder indiscutible del PP del País Valencià. El tàndem de-

manava unitat als participants en la convenció anual de la formació, unitat al voltant del president Camps. La peça que faltava perquè el tàndem fóra tricicle, com passa al Congrés dels Diputats, no va fer acte de presència, i bé que ho van fer notar els seus partidaris, tot just aquells que havien de parar l'orella a la paraula "unitat".

L'"honrat" Camps —aquest és l'adjectiu amb què el defineixen repetidament els seus seguidors— va decidir aleshores fer algun dels retocs que anhela. Només algun dels que anhela.

Així, Rafael Blasco passa a ocupar la seua sisena conselleria —ja va ser conseller amb el PSPV-PSOE i amb el PP de Zaplana—, en aquest cas Sanitat, que abandona Vicent Rambla per a erigir-se en portaveu, un càrrec sense cartera que deixa vacant Esteban González Pons, sacrificat ara fa dos anys com a titular de Cultura i Educació per estricta desig de l'expresident i exministre, i que ara recull la sucosa cartera de Territori i Habitatge que ha deixat en terra Blasco.

Cap cessament, cap incorporació —de les deu conselleries amb cartera, només

dues són ocupades per dones— i cap alegria, si exceptuem González Pons, fart de sobreactuar cada divendres en les rodes de premsa posteriors a les reunions del Consell. De fet, aquest és l'únic que ha posat cara d'“impuls potent”.

Continuen com a consellers, doncs, els tres zaplanistes i Justo Nieto —responsable d'Empresa, Universitat i Ciència—, que no cau de l'equip per dos motius: perquè l'ha triat directament l'entrenador Camps i perquè ha entrat a mig partit, i ja se sap que no queda bé substituir aquell que ha entrat de refresc. Si no fóra per això, les topades amb el conseller d'Economia, Gerardo Camps, i el president de la Cambra de Comerç de València, Arturo Virosque, són d'una magnitud que tira de tos.

També continua per la “quota refresc” Milagrosa Martínez, en Turisme, que és de Novelda (Vinalopó Mitjà) però no agrada els foribunds zaplanistes del sud: va enfrontar-se durament amb la consellera Gema Amor, il·loctinent d'aquests a Benidorm, en un ple del Consell.

Unitat i impuls. L'afonia de Rajoy i Acebes clamant “unitat” no ha estat suficient, doncs, perquè Camps apadrine l'“impuls” que voldria. Ha aconseguit, almenys, reubicar González Pons i Blasco. El primer, amic seu, ha pecat d'excés de protagonisme —ha depassat de llarg la figura de Miguel Ángel Rodríguez, el primer portaveu de José María Aznar—. El segon era la cara dels PAI, i això feia mal efecte —els promotors l'han acomiadat destacant el seu “compromís amb l'urbanisme”.

Aquesta rotació ha generat una situació curiosa, i és que la guàrdia de pretoriana de Camps seran ara els fills polítics del president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, imputat en presumptes casos de corrupció. Tant el vicepresident del Consell, Víctor Campos, com el nou portaveu, Vicent Rambla, són recomanacions expressades de Fabra.

En qualsevol cas, per què, aquest “impuls”? A cap president no li agrada fer una crisi de govern. La pista Blasco és la més coherent, pel mal que està fent l'urbanisme al PP —juntament amb la possible corrupció i la divisió interna—. Cercles del PP sospitaven, en conèixer la notícia, que s'havia de tractar d'“alguna cosa ben grossa”. Fonts consultades per aquest setmanari filen més prim

i apunten Dénia (Marina Alta) com a escenari d'una operació urbanística pactada per Blasco que pot haver fet enfadar Camps. Fet i fet, els canvis no els van saber els afectats fins al mateix dilluns 29, el dia D.

Tampoc no falta qui interpreta la successió de Blasco per la lentitud amb què tramitava els PAI dels municipis governats pels zaplanistes, i la rapidesa amb què validava els dels campsistes i, fins i tot, els dels socialistes.

Siga com siga, en el trànsit de paleta a metge Blasco passa a gestionar un pressupost més ample, però destinat sobretot als sous dels 50.000 treballadors. No tindrà la capacitat de decisió de Territori —en què, de vegades, de fet, més que paleta semblava el banquer del Monopoly—, però pot explorar la cogestió dels hospitals —com ara el d'Alzira (Ribera Alta), la seua població natal, de contingent públic i contingut privat—. Tampoc no perdrà l'ocasió de plantar cara a Madrid, ja que l'executiu valencià —com el madrileny— és el més reticent a aplicar a fons la llei antitabac del Ministeri. I, per acabar, no perdrà mai la feina d'alquimista electoral del PP valencià.

Blasco, en el seu adéu a Territori i Habitatge, va dir que el seu pas per la Conselleria ha tingut “llums i ombres”.

El papa i la copa. González Pons, al seu torn, deixa de ser el representant del Govern valencià en l'organització de la Trobada Mundial de les Famílies de juliol i de la Copa de L'Amèrica de l'any vinent. Ara, les fotografies, les faran a Rambla, un tecnòcrata ordenat.

Francesc Camps, a més, sembla que ha comunicat als tres afectats que no retoquen cap dels titulars del conegut com a “segon esglaió”. Caldrà veure, per exemple a Territori i Habitatge, com s'adapten les persones de Blasco al tarannà de González Pons, al seu caràcter tan peculiar, capaç de reiterar que no s'estarà gaire temps en política. L'ordre presidencial —“difícil d'acomplir, segons un promotor consultat per aquest setmanari— transmet una sensació de provisionalitat que sols pot entendre's d'una manera: quan falta un any per a les eleccions, silenci.

I els zaplanistes? Els zaplanistes són intocables. Com les torres d'electricitat.

Víctor Maceda

All i pebre

Som el que som, o no

Pere Martí

Cada vegada que una nació sense estat deixa de ser-ho per esdevenir un estat nació sorgeixen per terra, mar i aire tota mena de polí-

tics, analistes, opinadors i profetes de l'apocalipsi per recordar-nos de manera immediata que el cas de Catalunya no té res a veure amb el de la nació que s'acaba d'independitzar. La velocitat, la contundència i la rotunditat amb què treuen les seves conclusions demostra que potser sí que alguna cosa hi ha, perquè si no hi hagués res, no caldria negar la possible comparació. No hi ha cap intel·lectual ni tertulia que gastí tinta o saliva sentenciant que la Rioja o Extremadura no són com Montenegro, perquè és una evidència. Si s'ha de negar per Catalunya, és que alguna similitud tenim.

Durant els anys noranta ja vam aprendre que no teníem res a veure amb Lituània, Estonia, Letònia, ni tampoc amb Eslovàquia i encara menys, Déu nos en guard, amb Eslovènia, Croàcia o Bòsnia. Ara hem hagut d'empassar-nos que tampoc som com Montenegro. I és cert. En aquests països hi ha una majoria de ciutadans que volen la independència i a casa nostra aquesta consciència sobiranista no existeix de manera majoritària, encara. El que sí que sabem, però, és que dins la UE és possible aconseguir la independència, perquè les condicions per a Montenegro valen per a tothom. La UE ha establert que per validar un procés d'autodeterminació n'hi ha prou amb una participació en el referèndum que superi el 50 per cent i que el sí s'imposi pel 55 per cent del total dels vots emesos. És com fer el referèndum de l'Estatut, però en lloc de decidir si volem ser una comunitat autònoma més d'Espanya durant vint-i-cinc anys més, decidíssim directament ser un estat més dins la UE.